

МАГИСТЕРИУМ

КНИГА ПЕТА

ЗЛАТНАТА КУЛА

ХОЛИ БЛЕК И КАСАНДРА КЛЕЪР

Превод от английски език
Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Golden Tower*
Copyright © 2018 by Holly Black and Cassandra Claire LLC
All rights reserved.

Превод Александър Драганов
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фридьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018 г.
Тираж: 1200 бр.
ISBN 978-954-27-2230-4

НА КАМИ И ЕЛИЪТ, КОИТО СЕ СПРАВЯТ ДОБРЕ
СЪС ЗАДАЧАТА ДА БЪДАТ ЛОШИ

↑ ≅ Δ ○ ©

ГЛАВА ПЪРВА

ЗА ПРЪВ ПЪТ в живота си Кал си помисли, че гомът, в който е израснал, е малък.

Баща му Алистър спря колата. Излязоха тримата с Пакостник, който хукна през тревата с лай. Нямаше куфар, който да извадят, нито някакъв друг багаж. Кал беше тръгнал от гома на Майстор Джоузеф с празни ръце.

Не съвсем с празни ръце – обади се Аарън в главата му. – *Аз съм с теб.*

Кал опита да сподави усмивката си. Щеше да бъде странно, ако баща му го видеше да се хили без причина, особено предвид факта, че нямаха много поводи за усмивки. Силите на Майстор Джоузеф бяха победени от Магистериума, но на висока цена. Загинаха мнозина, а Аарън, най-добрият приятел на Кал, бе съживен – но само за да

умре отново.

Поне така мислеха всички.

- Добре ли си? - присви очи Алистър. - Тъжен ми изглеждаш.

Кал се отказа да сдържа усмивката си.

- Просто се радвам, че съм вкъщи.

- Не те упреквам - презърна го баща му.

И отвътре къщата му се стори някак по-малка. Отиде в спалнята си, а Пакостник го следваше по петите. Беше странно да го вижда като обикновен вълк със зелени очи, а не въртящи се като на обсебен от Хаоса. Кал посегна надолу и почеса ушите на четириногия си приятел, а вълкът се прозя, като тупаше с опашка по земята.

Обиколи стаята си, напосоки вдигаше разни предмети, а после ги оставяше. Старата му униформа от Желязната година. Гладки камъчета от пещерите на Магистериума. Негова снимка с Аарън и Тамара, всичките ухилени го ушите.

Тамара! Стомахът му се сви.

Не беше говорил с Тамара, откакто тя бе коленичила над тялото му на бойното поле пред крепостта на Майстор Джоузеф. В онзи миг му се струваше възможно тя да го обича по начина, по който той искаше, ала последвалото мълчание му подсказа друго. Все пак едно бе да искаш някой да оцелее, а съвсем друго - да разговаряш с него, след като е станало ясно, че ще прескочи трапа.

Тамара не искаше Кал да съживява Аарън, а след като го направи, смяташе, че Аарън не е на себе си. И той наистина се държеше по странен начин. Показа се, че да вър-

неш гушата в леко разложено тяло дава някои странични ефекти. По ирония на съдбата сега, когато говореше в главата на Кал, Аарън звучеше много повече като предишното си „аз“. Но Тамара нямаше представа, че Аарън е все още жив, а Кал бе сигурен по предишните ѝ реакции, че няма да се зарадва, ако разбере. Тя вече го смяташе за зъл мажосник или поне изкушен от тъмната страна.

А Кал не искаше да мисли за това, тъй като от всички хора на света Тамара винаги бе вярвала най-много в него.

И все пак знаеш, че трябва да ѝ кажеш, нали?

Кал се стресна. Макар Аарън да бе прекарал заедно с него времето в лечебницата на Магистерциума при възстановяването му от прекомерната употреба на магия на Хаоса в битката с Алекс, да свикне с това как друг човек чува и отговаря на мислите му, беше отвъд мислимото.

На вратата се потропа и след кратко изчакване влезе баща му.

- Гладен ли си? Мога да изпека сандвичи със сирене, а може да си поръчаме пица.

- Сандвичите ще стигнат - отвърна Кал.

Алистър ги приготви внимателно, като намаза тигана с масло, така че хлябът да се изпече добре. Отвори и консерва с доматиена супа. Той не беше голям готвач, но за Кал да вечеря с него и да подава храна на Пакостник под масата, бе много по-добре от това да преглъща деликатесите, които Майстор Джоузеф правеше за пировеите си.

- А сега... - поде Алистър, след като седна и двамата започнаха да се хранят. Доматената супа беше солено-сладка, каквато трябваше да бъде, а сиренето сорт „пи-

менто“ бе приятно лѳто. – Трябва да поговорим за бъдещето ти.

– Бъдещето ми? – Кал вдигна объркан поглед от супата.

– Навлизах в Златната година от Магистериума. Всички смятат, че си научил... въъм... гостатъчно магия за Сребърната година, за да те смятат за готов. Ще минеш портата веднага щом се върнеш в училище наесен.

– Не мога да се върна в Магистериума! – каза Кал. – Всички там ме мразят.

– Едва ли още те мразят толкова – пригладн разсеяно косата си Алистър. – Отново си герой. – Бащата на Кал в много отношения беше страхотен, но чувството му за такт имаше нужда от доошлайфване. – Така или иначе ти остава още само една година. Майстор Джоузеф вече го няма. Би трябвало да е спокойна.

– А Колегиумът?

– Няма нужда да ходиш в Колегиума, Кал – каза Алистър. – Дори мисля, че ще е по-добре да не ходиш. Аарън вече го няма. Ти си последният Макар. Ще опитат да те използват и никога няма да ти имат вяра. Няма да имаш нормалния живот на маг.

Кал си помисли, че всъщност едва ли има маг с нормален живот.

– Какво ще правя тогава? В нормален университет ли да се запиша?

– Аз нямам висше образование – каза Алистър – и не съм го закъсал. Двамата с теб може да си починем и да попътуваме малко. Ще те науча как да се оправяш. Може да си отворим семеен бизнес някъде. В Калифорния например...

Ще се наложи да си сменим имената и старателно да избягваме Асамблеята и Магистериума, но си струва жертвата.

Кал не знаеше какво да каже. В момента идеята да си няма повече работа с Асамблеята и техните възгледи за Макарите или ненавистта, която хората изпитваха към Константин Магън, Врага на Смъртта, чиято душа живееше в тялото на Кал, му се струваше идеална. Обаче...

- Виж... трябва да ти кажа нещо - рече Кал. - Аарън всъщност не си е отишъл.

Алистър се намръщи угрижено.

Дано не си изкара акъла, помисли си Кал.

- Какво имаш предвид? - попита внимателно баща му.

- Ами... той е в главата ми. Все едно живее в мен.

Нямаше нужда да ти казвам - обади се Аарън. Това бе нахално от негова страна. Преди малко му бе заявил, че трябва да съобщят новината на Тамара.

Алистър кимна бавно и по раменете на Кал се разля чувство на облекчение. Баща му приемаше нещата добре. Може би дори имаше идеи какво да направят.

- Това е добър начин да погледнеш на нещата - каза накрая Алистър. - Справяш се много добре. Скръбта е нещо тежко, знам това. Но най-добрият вариант е да запомниш човека, когото си изгубил, и...

- Не ме разбра - прекъсна го Кал. - Аарън ми говори. Чувам го.

Ала Алистър продължи да кима.

- И аз се чувствах така понякога, след като майка ти почина. Все едно чувах гласа на Сара да ми се кара. Особено

когато веднъж те оставих да изпълзиш навън и ти се натъпка с пясък, понеже не внимавах.

- Пясък ли съм ял? - изуми се Кал.

- Но това изгражда имунитет - реши да се защити Алистър. - Ето, всичко ти е наред!

- Може да ми е наред - отвърна Кал, - но друго имам предвид. Аарън наистина, ама наистина е с мен.

Алистър нежно постави ръка върху рамото на сина си.

- Знам, че е така.

И Кал нямаше сили да отговори след това.

↑ ≈ Δ ○ @

През нощта преди да напусне дома, за да започне последната си година в Магистерциума, Кал остана буден в леглото си. Бе опаковал грехите си за пътуването утре, когато щеше да облече червената униформа на ученик от Златната година. Спомни си как бе намирал Алекс Страйк за готин в униформата му на абитуриент, уверен и с много приятели. А сега Алекс бе мъртъв. Кал бе доволен от това. Алекс бе убил Аарън и си заслужаваше всички беди, които го бяха сполетели.

Кал - прошепна Аарън, - не мисли за това. Просто трябва да оцелееш в утрешния ден.

- Ама всички ще ме мразят - намръщи се Кал.

Баща му не беше съгласен, но Кал бе почти сигурен, че е прав. Може и да бе заел правилната страна в последната битка, да бе спасил Магистерциума, но си оставаше носител на покварената гуша на Константин Магън.

Пакостник изскимтя и бутна с нос ръката му, а после опита да се забре под забивките му. Това беше сладко, когато беше кученце, но като пораснал вълк си бе направо опасен, макар вече да не бе обсебен от Хаоса.

Стига, Пакостник - помисли Аарън и Пакостник отгърънна глава, като премигна. - *Той те чува!* Аарън като че ли остана очарован от този факт.

- Представяш си разни неща - каза Кал.

На вратата се почука.

- Кал? - попита Алистър. - Да не говориш по телефона?

- Не! - извика Кал. - Говоря си... с Пакостник.

- Добре. - Алистър като че ли се поколеба, но стъпките му се отдалечиха.

Татара, Пакостник и аз сте с теб - каза Аарън. - *Докато се държите заедно, всичко ще е наред.*

ГЛАВА ВТОРА

ДОКАТО ПЪТУВАШЕ КЪМ Магистериума, сигнал отпред го Алистър в неговия сребърен „Ролс-Ройс Фантом“, модел 1937, Кал си спомни пътуването си след Железния изпит преди четири години. Спомни си как баща му бе казал, че ако се провали на тестовете, няма да му се наложи да ходи до училището за магове, което бе хубаво, защото, ако отидеше, можеше да умре в тунелите. Сега Кал знаеше за какво всъщност се бе притеснявал баща му – откритието, че в сина му се е настанила душата на Константин. И всичко, от което Алистър се бе страхувал, вече се беше случило – освен умирането в тунелите.

За което все още не беше късно.

Винаги ги тисаши за най-лошото възможно нещо? – попита

Аарън. – *Като онези точки за Черен лорд. Наистина трябва да поговорим за това.*

– Не ме съди – каза Кал.

– Не те съдя, Калъм – погледна го особено Алистър. – Макар да бе много мълчалив по целия път.

Кал наистина трябваше да спре да отговаря на глас на Аарън. А Аарън наистина трябваше да спре да се рови в спомените му.

– Добре съм – каза Кал на баща си, – само леко напрегнат.

– Последна година – обеща Алистър и зави по пътя, който водеше към пещерите на училището. – След това маговете няма да могат да твърдят, че си опасен заради липсата на обучение, и да те занимават с простотиите си. Последна година и завинаги се освобождаваш от тях.

След няколко минути Кал излезе от колата и метна торбата през рамо. Пакостник скочи подире му и подуши вятъра. Другите ученици излизаха от автобус, включително новациите, минали Железния изпит. Изглеждаха мънички и Кал се усети, че се притеснява за тях. Неколцина го погледнаха нервно, посочиха го с пръст и започнаха да си шушнат. Той спря да се терзае и му се прииска Уорън, чудатият гушер, който живееше в пещерите, да се появи и да го отведе в някой дълбок процеп.

Това определено би ти спечелило точки за Черен лорд – заяви Аарън.

– Спри да ровиш в мозъка ми – промърмори Кал под нос.

Алистър го доближи, прегърна го за сбогуване и го погупа по рамото. Кал смаян установи, че вече са едناкви на ръст.

Чуваше как всички около тях шушукат, усещаше погледите, отправени към него и баща му. Когато Алистър се отдръпна, беше стиснал зъби.

- Ти си добро момче - каза той. - Не те заслужавам!

Кал въздъхна и го отпрати с поглед, а после навлезе в пещерите на Магистерциума. Пакостник го последва в тръс.

Всичко му беше познато, но и различно. Познаваше мириса на камъни, усилващ се, докато навлизаше все по-гълбоко и по-гълбоко в тунелите. Начинът, по който групите ученици го гледаха и си шепнеха, също му бе познат, но сега бе далеч по-неприятно. Дори някои от Майсторите го правеха.

Кал забеляза, че Майстор Рокмапъл го зяпа, докато приближава вратата на общата стая, и му направи гримаса. Почука с гривна по вратата и тя се отвори. Влезе вътре с очакването стаята да е празна, но сбърка. Тамара седеше на дивана, вече облечена в униформата си на ученичка от Златната година.

Защо помисли, че ще отсъства? - попита го Аарън. - *Това е и нейната стая.*

Този път Кал не отговори на Аарън гласно, но това бе само защото ушите му бучаха и можеше да мисли единствено за Тамара. Колко е красива, колко е лъскава косата ѝ, сплетена на плитка, как у нея всичко изглежда съвършено - от изящно оформените ѝ вежди до искрящо чистата униформа.

Това беше много странно - установи Аарън. - Целият ти мозък все едно изпуши или нещо подобно. Каа! Земята вика Каа! Чувате ли се?

Трябваше да каже нещо поне защото тя все още го гледаше, все едно очаква да я заговори.

Чувстваше се обаче грунав, непохватен и глупав. Не знаеше как да обясни, че може би е взел грешните решения, но те са се оказали правилни накрая, и не ѝ се сърди, защото е избягала с Джаспър и го е оставила в централата на Черните лордове с Майстор Джоузеф и Алекс, така че вероятно не бива да му се сърди, че е съживил Аарън...

Нищо такова не казвай – твърдо настоя Аарън.

– Защо? – попита Кал и се усети, че пак го е направил на глас.

Сподави подмика да вдигне ръка пред устата си, което само щеше да влоши нещата.

– Защо? – изправи се Тамара от дивана. – Само това ли имаш да ми кажеш?

– Не! – отвърна Кал, но после осъзна, че не е мислил какво трябва да каже.

Повтаряй след мен – заяви Аарън. – *Тамара, знам, че имаш причини да ти се сърдиш, че трябва да се преборя, за да спечеля отново доверието ти, но се надявам един ден отново да бъдем приятели.*

Кал си пое дълбоко дъх.

– Знам, че имаш причини да ми се сърдиш – каза той и се почувства още по-глупаво, доколкото това бе възможно, – и че трябва да се преборя да спечеля отново доверието ти, но се надявам един ден отново да бъдем приятели.

– Ние и сега можем да бъдем приятели, Кал – омекна изражението на Тамара.

Не можеше да повярва, че това е подействало! Аарън

винаги знаеше какво да каже и сега, понеже живееше в главата му, Кал също знаеше! Това беше страхотно!

- Добре - каза той, тъй като не получи нови инструкции. - Чудесно!

Тамара се приведе и разроши козината на врата на Пакостник, което накара вълка да се оплези от щастие.

- Добре изглежда, въпреки че вече не е обсебен. Дори не ми се струва различен.

Сега ѝ кажи, че те е грижа за нея, направи си лоши избори и съжалявай за тях - подсказа Аарън.

Няма да кажа това - помисли в отговор Кал. - *Ако ѝ кажа, че те е грижа за нея, ще ти се изстее. Но ако не кажа нищо друго, всичко това може да оттине.*

В отговор получи мълчание. Начумерено мълчание.

- Мисля за теб - каза Кал и Тамара се изправи.

И двамата с Пакостник го погледнаха изненадани.

- Взех лоши решения. Наистина лоши. Най-лошите, които някой някога е вземал.

Пресоли манджата - скарра му се Аарън.

- Искях да си върна Аарън - продължи Кал и Аарън притихна в ума му. - Двамата с Аарън сте най-добрите ми приятели, заедно с Пакостник, но той не ме съди.

Пакостник излая. Устните на Тамара потрепериха, сякаш се сдържа да не се усмихне.

- Не искам да те притискам - каза Кал. - Помисли колкото време трябва, преди да решиш как се чувстваш. Просто искам да знаеш, че съжалявам.

Тамара дълго остана смълчана, а после дойде до него и го целуна по бузата. По тялото на Кал мина искра и той

едва сподави подтика да я презърне.

Отвратително! – каза Аарън.

– Това не означава, че съм ти простила или отново сме там, където бяхме и преди – отдръпна се Тамара. – Не сме загжета, Кал.

– Знам – отвърна Кал.

Не очакваше друго, но усети тъпа болка в сърцето си.

– Но сме приятели – каза тя и очите ѝ заблестяха предизвикателно. – Виж, всички тук вярват в различни неща за теб. Не знаят как си съживил Аарън. Знаят, че Майстор Джоузеф те е отвлякъл и че си помогнал да победят него и Алекс.

– Това... – каза предпазливо Кал – ... звучи добре?

– Знаят обаче и че носиш гушата на Врага на Смъртта. Всички го знаят, Кал. Не знам как ще успеят да разберат, че ти не си той.

– Мога да си остана в стаята цялата година – огледа се Кал наоколо. – Ще се храня, като измагьосвам наденици болоня. Както направи Майстор Руфъс, когато пристигнахме за пръв път.

– Няма да стане – поклати глава Тамара. – Първо, нямаме никаква болоня. Второ, ще излезем и ще се изправим срещу тях. Трябва да имаш нормален живот на маг, Кал. Трябва да покажеш на всички, че си си ти, а не някакво чудовище.

Няма да живея като маг – помисли си Кал. – *Това решава нещата.*

Аарън не каза нищо. Кал бе почти сигурен, че не бива да споменава на Тамара предложението на баща си да прес-

кочи Колегуума и да напусне света на маговете. Самият той не знаеше какво да мисли за този вариант.

- Добре - каза той, - навит съм. Къде да идем тогава? В Галерията?

- Първо имам да ти дам нещо - изненада го Тамара.

Тя отиде в стаята си, като разлюля плитка, а след това се върна с нож в ръка. С ножа на Кал, сътворен от майка му, с гръжка и ножница, украсени с виещи се орнаменти.

- Мири! - пое си гръх той и взе оръжието. - Благодаря ти, Тамара!

Сега, ако някой те закача в трапезарията, ще можеш да му отрежеш главата - весело помисли Аарън.

Кал се задави, но за щастие Тамара го отдаде на емоцията и го потуша по гърба, докато поривът не отмина.

ЗА АВТОРИТЕ

Холи Блек и Касандра Клеър се запознават за пръв път преди десет години на първата официална среща на Холи с читатели. От тогава двете са добри приятелки и споделят много неща, сред които и любовта си към фентъзи жанра – от мащабната епика за „Властелинът на пръстените“ през мрачните истории за Батман в Готъм, та чак до класическите приключения с мечове и магии и филмите за „Междузвездни войни“. С „Магистериум“ те се обединяват, за да създадат своя история за герои и злодеи, за доброто и злото и за величието, което те връхлита, все едно дали това ти харесва, или не. Холи е бестселъров автор и създател на поредицата „Хрониките на Спайдъруик“, носителка на награда „Нюбъри“. Каси е автор на хитовите поредици „Реликвите на смъртните“ и „Агски устройства“. И двете живеят в западен Масачузетс, на десет минути път една от друга.

Това е петата книга от поредицата „Магистериум“ – след „Железният изпит“, „Медната ръкавица“, „Бронзовият ключ“ и „Сребърната маска“.